

Το Κίνημα των Δικαιωμάτων Πρόνοιας ήθελε η κοινωνία να εκτιμήσει το έργο της ανατροφής παιδιών

Μια συνέντευξη της Annelise Orleck από τη Sasha Lilley.

Το 1971, χιλιάδες φτωχές μαύρες γυναίκες έκλεισαν το Λας Βέγκας Στριπ και κατέλαβαν το Caesars Palace σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις περικοπές της κοινωνικής πρόνοιας στη Νεβάδα. Στη διαμαρτυρία πήραν μέρος αριστερές διασημότητες όπως η Τζέιν Φόντα και ο Ντόναλντ Σάδερλαντ, εν μέρει για να εξασφαλίσουν ότι οι μαφιόζοι που είχαν στην ιδιοκτησία τους τα καζίνο δεν θα πυροβολούσαν μέσα στο πλήθος των διαδηλωτών. Αυτές οι γυναίκες ίδρυσαν στη συνέχεια την Operation Life, που θεωρείται ένα από τα πιο επιτυχημένα προγράμματα της εποχής του [Πολέμου κατά της φτώχειας](#).

Το βιβλίο της ιστορικού Annelise Orleck, [Storming Caesars Palace: How Black Mothers Fought their Own War on Poverty](#) (Η έφοδος στο Caesars Palace: Πώς οι μαύρες μητέρες πολέμησαν τον δικό τους πόλεμο κατά της φτώχειας), καταγράφει αυτόν τον αγώνα για τα δικαιώματα πρόνοιας. Έχει εκδοθεί σε αναθεωρημένη έκδοση και αποτελεί τη βάση ενός νέου ομώνυμου ντοκιμαντέρ του [PBS](#). Η Ανελίς Ορλέκ [έδωσε πρόσφατα μια συνέντευξη](#) στη Sasha Lilley για το [«Against the Grain»](#), μια προοδευτική ραδιοφωνική εκπομπή με έδρα την Καλιφόρνια, με θέμα τις τιμωρητικές πολιτικές, όπως οι «νυχτερινές επιδρομές», που έδωσαν την ώθηση για την οργάνωση των δικαιούχων πρόνοιας, τη σύνδεση μεταξύ του τοπικού και του εθνικού κινήματος για τα δικαιώματα της πρόνοιας και, όπως το έθεσε μια δικαιούχος και οργανώτρια του κινήματος πρόνοιας, «την ιδέα ότι δικαιούμεν ορισμένα επιδόματα για τη δουλειά που έκανα με το να μεγαλώνω τα παιδιά μου».

SL: Πώς ήταν η Νεβάδα τις δεκαετίες του '50 και του '60;

ΑΟ: Η Νεβάδα ήταν ένα άγρια νεοφιλελεύθερο μέρος. Ήταν το κέντρο της αμυντικής παραγωγής, η οποία ξεκίνησε κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, και προσέλκυσε πολλούς ανθρώπους από τον Νότο για να εργαστούν εκεί. Ήταν μια πόλη στην οποία ίσχυαν οι ρατσιστικοί νόμοι του Τζιμ Κρόου.

Η περίφημη εποχή της ανάπτυξης του Στριπ ξεκίνησε το 1947 με το Flamingo Hotel του Bugsy Siegel και πολλά από τα διάσημα ξενοδοχεία ανεγέρθηκαν κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1950. Αυτά

ήταν τα ξενοδοχεία που προσέλκυσαν τον πρώιμο μαύρο πληθυσμό της πόλης και τα ξενοδοχειακά σωματεία. Υπήρχε μια μαύρη γυναίκα συνδικαλίστρια ([business agent](#)), η Sarah Hughes, που εκπροσωπούσε το Σωματείο Εργαζομένων στον Επισιτισμό, η οποία κυριολεκτικά πήγαινε στα βαμβακοχώραφα στο Δέλτα του Μισισιπή για να προσπαθήσει να στρατολογήσει ανθρώπους για να εργαστούν στον ξενοδοχειακό κλάδο -τους άνδρες ως αχθοφόρους και παρκαδόρους αυτοκινήτων και τις γυναίκες ως οικονόμους και βοηθούς στην κουζίνα.

Οι γυναίκες που έμελλε να αποτελέσουν την Οργάνωση Δικαιωμάτων Πρόνοιας της κομητείας Κλαρκ προέρχονταν από σχεδόν μόλις τρεις πόλεις του Δέλτα: την Ταλούλα της Λουιζιάνα, τη Φόρνταϊς του Αρκάνσας και το Γκρίνβιλ του Μισισιπή (και μερικές από το Βίκσμπουργκ του Μισισιπή). Έτσι, κάθε μία από τις γυναίκες στις οποίες επικεντρώνεται το *Storming Caesars Palace* ήταν μεροκαματιάρες στους αγρούς -κυριολεκτικά οι πιο κακοπληρωμένες βαμβακοσυλλέκτριες. Η απόφασή τους να μετακομίσουν στο Λας Βέγκας είχε τις ρίζες της στην αποφασιστικότητά τους πως, ό,τι άλλο κι αν τους επιφύλασσε το μέλλον τους, τα παιδιά τους δεν θα μάζευαν κι αυτά βαμβάκι. Το Λας Βέγκας προσέφερε εναλλακτικές μορφές εργασίας και τρόπους ζωής.

SL: Πες μας περισσότερα για την απασχόληση εκεί. Τώρα πια, το Λας Βέγκας είναι γνωστό ως συνδικαλιστική πόλη, τότε όμως, ποιες ήταν οι συνθήκες εργασίας για τους ανθρώπους στα καζίνο και στα ξενοδοχεία, ειδικά από τη στιγμή που θα μπορούσες να βγαίνεις και ταμείο, παρά το γεγονός ότι δούλευες για αυτούς τους εργοδότες, αφού το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς ήταν εποχιακό;

ΑΟ: Οι άνθρωποι για τους οποίους μιλάει αυτή η ιστορία -η Ruby Duncan , η Rosie Seals , η Alversa Beals , η Emma Stampley , η Essie Henderson - ήταν ενθουσιασμένοι με την εμπειρία της πρώτης τους απασχόλησης στο Λας Βέγκας. Η Μπιλς είπε ότι η αντιπρόσωπος του συνδικάτου δεν έλεγε ψέματα όταν έλεγε ότι μπορούσες να βγάλεις σε μια μέρα όσα έβγαζες σε μια εβδομάδα στα βαμβακοχώραφα. Όταν πήρε την πρώτη της επιταγή μετά από δύο εβδομάδες καθαρισμού δωματίων στο ξενοδοχείο Flamingo, έμεινε έκπληκτη. Θυμάται ότι ρώτησε την αδελφή της: «Είναι αυτή η επιταγή αληθινή; Έβγαλα πραγματικά τόσα πολλά χρήματα;». Και, όπως είπε η Αλβέρσα, μπορούσες να δουλέψεις στη σκιά. Δεν χρειαζόταν να είσαι έξω στον καυτό ήλιο.

Επίσης, ο κλάδος ήταν ήδη συνδικαλισμένος. Οι πρώτες συμφωνίες είχαν ήδη γίνει με τους ιδιοκτήτες ξενοδοχείων της μαφίας -η ιδέα ήταν ότι αν δώσουμε στους εργάτες μας αρκετά καλούς μισθούς, αξιοπρεπείς συνθήκες, και συμφωνήσουν να μην απεργούν, τότε τα ξενοδοχεία και τα καζίνο θα λειτουργούν ομαλά και τίποτε δεν θα σταματά τη ροή των δολαρίων στα ταμεία των ιδιοκτητών και στα κρατικά ταμεία (καθώς η Νεβάδα ήταν η μόνη Πολιτεία της Ένωσης στην οποία ο τζόγος ήταν νόμιμος). Έτσι, για τις γυναίκες, οι μισθοί που κέρδιζαν και το γεγονός ότι είχαν ένα συνδικάτο που τις εκπροσωπούσε ήταν πραγματικά σημαντικά.

 Fremont street, Λας Βέγκας, Νεβάδα, 1952. (Edward N. Edstrom/Wikimedia Commons)

Η Ντάνκαν διηγείται μια ιστορία που λέει ότι είχε δουλέψει τη βάρδια της και, στο τέλος της ημέρας, η προϊσταμένη τής είπε ότι έρχεται ένα συνέδριο και πρέπει να δουλέψει και νύχτα. Απάντησε: «Έχω επτά παιδιά στο σπίτι, δεν μπορώ να το κάνω αυτό». Και απολύθηκε. Πήγε στον αντιπρόσωπο του συνδικάτου της, τον Χίουζ, ο οποίος επέστρεψε και είπε: «Εί, αυτό δεν προβλέπεται στη σύμβασή μας. Το συμβόλαιο λέει ότι δεν μπορείς να επιβάλλεις ξαφνικά νυχτερινή εργασία στους ανθρώπους.» Και η Ντάνκαν θυμάται ότι πήγε και μίλησε με την προϊσταμένη, η οποία ήταν μια λευκή γυναίκα από τη Φλόριντα, και της είπε: »Μπορεί να μην το ξέρετε, αλλά η δουλεία καταργήθηκε.»

Οπότε, το Λας Βέγκας προσέφερε πολλά στην αρχή. Υπήρχαν επίσης πολλά που δεν προσέφερε: στη δυτική πλευρά του Λας Βέγκας, οι περισσότερες κατοικίες θεωρούνταν υποβαθμισμένες, τα βοθρολύματα έτρεχαν στους δρόμους, και υπήρχαν άνθρωποι που ζούσαν σε κατοικίες που η Μέρι Γουέσλεϊ και άλλοι ακτιβιστές -για τους οποίους γράφω και οι οποίοι προέρχονταν από τον Μισισιπή- τις θεωρούσαν πραγματικά κοτέτσια.

Το Λας Βέγκας ήταν επίσης μια πόλη στην οποία ίσχυε ο φυλετικός διαχωρισμός μέχρι το 1965. Καθώς περνούσαν τα χρόνια, οι μαύροι κάτοικοι άρχισαν να αποκτούν λίγο καλύτερες υποδομές και συνθήκες, αλλά δεν μπορούσαν να πάνε στο Στριπ. Μπορούσαν να δουλεύουν στο πίσω μέρος των ξενοδοχείων και στα καθαριστήρια, αλλά δεν μπορούσαν να βγουν για μια βραδινή διασκέδαση.

SL: Πώς ήταν το σύστημα κοινωνικής πρόνοιας στη Νεβάδα τη δεκαετία του '60;

ΑΟ: Είχε κάποιες από τις χαμηλότερες παροχές στη χώρα. Ήταν καλύτερα μόνο σε σχέση με τον Μισισιπή και ίσως με την Αλαμπάμα. Εν μέρει αυτό οφειλόταν στη νεοφιλελεύθερη κουλτούρα της Πολιτείας -ξέρετε, τίποτε δωρεάν από πουθενά. Αλλά μετά από λίγο, καθώς άρχισαν να αναπτύσσονται τα καζίνο και οι ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, τόσο οι αξιωματούχοι της πολιτείας όσο και οι ιδιοκτήτες ξενοδοχείων συνειδητοποίησαν ότι η τουριστική βιομηχανία του Λας Βέγκας στα πρώτα της χρόνια ήταν σε μεγάλο βαθμό εποχιακή. Δεν ήθελαν να πληρώνουν τους εργάτες όταν δεν ερχόταν αρκετός κόσμος για να μείνει στα ξενοδοχεία ή να παίξει στους κουλοχέρηδες και τα τραπέζια, αλλά δεν ήθελαν και να εγκαταλείπουν οι εργάτες την πόλη, επειδή ήθελαν να τους έχουν διαθέσιμους κάθε στιγμή.

Άρχισαν να συνειδητοποιούν ότι, αν οι άνθρωποι μπορούσαν να υποβάλουν αίτηση για να λάβουν κρατική βοήθεια, τότε θα μπορούσαν να έχουν αρκετά χρήματα για να ταΐσουν τα παιδιά τους και να έχουν μια στέγη πάνω από το κεφάλι τους, όσο ανεπαρκείς και αν ήταν αυτές οι στέγες. Έτσι, το σύστημα πρόνοιας αναπτύχθηκε ως κάτι που εξυπηρετούσε τη βιομηχανία ξενοδοχείων και καζίνο και το κράτος, τουλάχιστον στον ίδιο βαθμό -αν όχι και περισσότερο- που εξυπηρετούσε τους φτωχούς ανθρώπους που λάμβαναν επιδόματα από την πρόνοια.

SL: Επειδή αποτελεί μεγάλο μέρος αυτού που συζητάμε, θα μπορούσες μήπως να μας υπενθυμίσεις την ιστορία αυτού που έμεινε γνωστό ως πρόνοια - δηλαδή την ιστορία του Επιδόματος σε Οικογένειες με Εξαρτώμενα Παιδιά;

ΑΟ: Το πρόγραμμα έχει τις ρίζες του στον νόμο περί κοινωνικής ασφάλισης του 1935, ο οποίος έλεγε ότι υπάρχει κάποιο κατώτατο όριο κάτω από το οποίο δεν θα επιτρέψουμε να πέσουν οι φτωχότερες μητέρες και τα παιδιά, και αυτό ως δικαίωμα που συναρτάται με την ιθαγένεια. Στα πρώτα του χρόνια, είχε μια αίγλη: θα δώσουμε αυτά τα χρήματα σε γυναίκες των οποίων οι σύζυγοι σκοτώθηκαν στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ή εξαφανίστηκαν αναζητώντας εργασία και δεν επέστρεψαν ποτέ κατά τη διάρκεια της Ύφεσης. Αλλά σταδιακά άρχισε να θεωρείται -ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια και έπειτα από το κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα- ως κάτι που ωφελούσε δυσανάλογα τις μαύρες γυναίκες και τις γυναίκες από τη Λατινική Αμερική.

Για να περάσει ο νόμος και να επανεγκρίνεται κατά διαστήματα, η κυβέρνηση Ρούσβελτ ήταν πρόθυμη να επιτρέψει σε κάθε Πολιτεία να θέσει τους δικούς της κανόνες. Έτσι, υπήρχαν πενήντα διαφορετικά συστήματα πρόνοιας και οι Πολιτείες είχαν νόμους όπως οι ρήτρες «απασχολήσιμης μητέρας», με βάση τους οποίους μπορούσαν να βγάζουν τους πάντες από το ταμείο, για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια της γεωργικής περιόδου, όταν οι εργοδότες ήθελαν εργάτες στα χωράφια. Και αυτό δεν συνέβαινε μόνο στον Νότο -συνέβαινε στο Νιου Τζέρσεϊ, συνέβαινε στη Δύση.

Αυτό λοιπόν ήταν το σύστημα στο οποίο εισήλθαν οι γυναίκες όταν ξεκίνησαν να εργάζονται ως ξενοδοχοϋπάλληλοι. Πολλές από αυτές τραυματίστηκαν, επειδή η εργασία ήταν βάνανυση για το σώμα τους, αλλά και επειδή κάποιες από αυτές έκαναν περισσότερα παιδιά από όσα θα ήθελαν, μερικές φορές επειδή δεν είχαν πρόσβαση στην αντισύλληψη.

SL: Αναφέρθηκες στη στροφή που συνέβαινε, οι δικαιούχοι -ιδίως οι μαύρες γυναίκες δικαιούχοι- να συνδεθούν με την άδικη άντληση κοινωνικής πρόνοιας και την εξαπάτηση του συστήματος. Θα μπορούσες να μας μιλήσεις για τις προσπάθειες του Τζορτζ Μίλερ, του διευθυντή πρόνοιας της Νεβάδας, να διερευνήσει και επί της ουσίας να τρομοκρατήσει τις γυναίκες για να δει αν θα μπορούσε να τις πετάξει από την πρόνοια;

ΑΟ: Ο Μίλερ είχε παρακολουθήσει ένα συνέδριο που είχε συγκαλέσει ο τότε κυβερνήτης της Καλιφόρνιας Ρόναλντ Ρέιγκαν. Ενδιαφερόταν να χρησιμοποιήσει τη Νεβάδα για να πειραματιστεί με τις μεγάλες περικοπές και είχε συμμετάσχει πολύ ενεργά σε αυτό που έγινε γνωστό στη συνέχεια με τον όρο «νυχτερινές επιδρομές».

Οι νυχτερινές επιδρομές ήταν μια πρακτική με την οποία τα κρατικά και περιφερειακά τμήματα πρόνοιας έστελναν υπαλλήλους σε σπίτια δικαιοούχων μέσα στη νύχτα. Ερχόταν αυτό το τρομακτικό χτύπημα της πόρτας, και έπειτα έμπαιναν στο σπίτι, τη στιγμή που όλοι κοιμόντουσαν, τους

Ξυπνούσαν όλους και άρχιζαν να ψάχνουν για στοιχεία που να δείχνουν ότι ένας άνδρας μπορεί να είναι παρών στο σπίτι -ή, ακόμα και αν ο άνδρας δεν ήταν εκεί, έψαχναν για ξυράφια, έψαχναν για πούρα, έψαχναν για ανδρικά ρούχα.

Υπήρχαν κανόνες σε πολλά από αυτά τα κρατικά προγράμματα πρόνοιας που έλεγαν ότι, αν βρισκόταν υποκατάστατος πατέρας, θα μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνος για την οικονομική υποστήριξη των παιδιών. Οπότε, ακόμη και αν δεν ήταν ο πραγματικός πατέρας των παιδιών, ακόμη και αν δεν ήταν σε μακροχρόνια σχέση με τη μητέρα, ακόμη και αν το άτομο αυτό ήταν κάποιος συγγενής που επισκεπτόταν, οποιοδήποτε σημάδι ενός άνδρα ήταν αρκετό για να πετάξει την οικογένεια από την πρόνοια.

Οι νυχτερινές επιδρομές είχαν απαγορευτεί από το Ανώτατο Δικαστήριο το 1968 στην υπόθεση Κινγκ εναντίον Σμιθ , αλλά ο Μίλερ εξακολουθούσε να κάνει κάποιες από αυτές στο Λας Βέγκας. Πολλά χρόνια αργότερα, πήρα συνέντευξη από πολλούς υπαλλήλους που ασχολούνταν με αυτές τις υποθέσεις και είπαν ότι ο Μίλερ επέμενε να έχουν οι υπάλληλοι γεμάτα όπλα όταν έκαναν αυτές τις νυχτερινές επιδρομές. Οι περισσότεροι από αυτούς τους υπαλλήλους είπαν ότι άφηναν το όπλο στο σπίτι, αλλά αυτό διαιώνιζε την ιδέα ότι αυτές οι γυναίκες ήταν κατά κάποιο τρόπο επικίνδυνες.

SL: Πώς κατέληξαν αυτές οι γυναίκες να οργανωθούν; Και ποιο ήταν το ευρύτερο πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο άρχισαν να οργανώνονται;

ΑΟ: Ο άμεσος καταλύτης ήταν η απόφαση του Μίλερ να διαγράψει το ένα τρίτο των δικαιούχων της Πολιτείας από τους καταλόγους, να μειώσει δραστικά τις παροχές ενός άλλου τρίτου και να αυξήσει ελαφρώς, κατά ελάχιστες δεκάρες, τις παροχές του υπόλοιπου τρίτου, τον Ιανουάριο του 1971. Είπε ότι, μέσω νυχτερινών επιδρομών, ελέγχων και άλλου είδους ερευνών -καλώντας γυναίκες στο γραφείο της Πρόνοιας για να τις ανακρίνουν για την προσωπική τους ζωή, αν είχαν δουλειές κάτω από το τραπέζι, αν είχαν φίλους, με όλα αυτά, φάνηκε ότι μόνο το ένα τρίτο των δικαιούχων στην πολιτεία ήταν «οι φτωχοί που το δικαιούνταν». Οι υπόλοιποι είτε έπαιρναν πάρα πολλά είτε εξαπατούσαν εντελώς το κράτος.

Το ευρύτερο πολιτικό πλαίσιο ήταν ότι σε όλη τη χώρα υπήρχαν γυναίκες που έπαιρναν κρατικό βοήθημα και οι οποίες είχαν αρχίσει να αναλύουν τους τρόπους με τους οποίους το σύστημα είχε φτιαχτεί έτσι ώστε να εγγυάται την ύπαρξη ενός φτηνού εργατικού δυναμικού. Σύμφωνα με την εθνική ηγέτιδα του κινήματος για τα δικαιώματα της κοινωνικής πρόνοιας, τη Τζόνι Τίλμον , η οποία ήταν και η ίδια δικαιούχος, το σύστημα έμοιαζε με έναν υπερσεξιστικό γάμο: ο άνδρας ήλεγχε τα πάντα και δεν μπορούσες να διαφωνήσεις, αλλιώς τα παιδιά σου θα κατέληγαν πεινασμένα.

 Η Johnnie Tillmon (στα αριστερά) και ο George Wiley. (blackpast.org / Wikimedia Commons)

Έτσι, οι γυναίκες άρχισαν να οργανώνονται ξεκινώντας από το Λος Άντζελες το 1963, όταν η Τίλμον οργάνωσε την πρώτη ομάδα για τα δικαιώματα της πρόνοιας, και άλλοι άρχισαν να οργανώνονται με την Μπιουλά Σάντερς στη Νέα Υόρκη. Το 1966, ένας πρώην καθηγητής, ο Τζορτζ Γουίλεϊ , και ένα

Ζευγάρι ακαδημαϊκών, ο Ρίτσαρντ Κλόουαρντ και η Φράνσις Φοξ Πίβεν , συνεργάστηκαν με την Τίλμον και τη Σάντερς για να συγκροτήσουν μια εθνική οργάνωση δικαιούχων πρόνοιας, που ονομάστηκε National Welfare Rights Organization.

Το άλλο κομμάτι αυτού του πλαισίου είναι ότι, από το 1964 έως το 1980, υπήρξε μεγάλη ομοσπονδιακή χρηματοδότηση για την τοπική και κοινοτική οργάνωση από φτωχούς ανθρώπους. Ένας από αυτούς τους οργανωτές ήρθε στην πόρτα της Αλβέρσα Μπιλς και της μίλησε για το κίνημα για τα δικαιώματα της πρόνοιας. Και η Μπιλς είπε: «Γουάου, ήταν η πρώτη φορά που άκουγα τις λέξεις "πρόνοια" και "δικαιώματα" στην ίδια πρόταση -την ιδέα ότι δικαιούμεν ορισμένα επιδόματα για τη δουλειά που έκανα με το να μεγαλώνω τα παιδιά μου.»

Έτσι, μαζί με μια άλλη εσωτερική μετανάστρια, από την ίδια πόλη της Λουϊζιάνα, τη Ρόζι Σιλς , ξεκίνησαν το 1967 την Clark County Welfare Rights Organization, ως κομμάτι αυτού του κινήματος σε εθνικό επίπεδο. Η Σιλς αρρώστησε, οπότε, το 1968, η ηγεσία αυτής ομάδας πέρασε στην Ντάνκαν, που είχε υπάρξει ξενοδοχοϋπάλληλος. Ήταν συνδικαλίστρια και είχε τραυματιστεί σοβαρά σε ένα ατύχημα στην κουζίνα.

Όπως το θέτει η Σιλς, το να είσαι φτωχός είναι καταθλιπτικό, και έτσι έβρισκαν μητέρες που είχαν παραλύσει από την κατάθλιψη για την κατάσταση μέσα στην οποία ζούσαν: δεν είχαν ένα αξιοπρεπές ζευγάρι παπούτσια για να στείλουν τα παιδιά τους στο σχολείο και είχαν πεινασμένα παιδιά που είχαν πονοκεφάλους και δεν μπορούσαν να μάθουν. Η Σιλς ανέφερε ότι πήγαινε σε ένα σπίτι και έβρισκε μωρά με βρώμικες πάνες, πεινασμένα παιδιά και κουρελιασμένα ρούχα, οπότε ξεκινούσαν κάνοντας εκστρατείες για ρούχα και κυριολεκτικά πλένοντας και καθαρίζοντας τα παιδιά, βγάζοντας τις μητέρες από τη νάρκη τους και προσπαθώντας να βοηθήσουν τα παιδιά τους να έχουν ιατρική περίθαλψη. Έτσι, η οργάνωση ξεκίνησε ως ένα είδος δικτύου γειτονιάς των γυναικών, για να βοηθήσουν τις άλλες στην κοινότητα και όσες ήταν φτωχότερες από τις ίδιες.

Αλλά, στο πολιτικό πλαίσιο εκείνης της εποχής, με όλα τα προγράμματα για τον Πόλεμο κατά της Φτώχειας και με το εθνικό κίνημα για τα δικαιώματα της πρόνοιας και με την αναταραχή μεταξύ των νέων τη δεκαετία του 1960, που δημιούργησε ένα μεγάλο σώμα νέων φοιτητών νομικής και ιατρικής που ήθελαν να συμμετάσχουν στο έργο κατά της φτώχειας, οι γυναίκες άρχισαν να μαθαίνουν πώς να κινούνται στο πολιτικό σύστημα και να ασκούν πιέσεις για τα παιδιά τους. Μια ομάδα-κλειδί για τη βοήθειά που χρειάστηκαν ήταν η Λίγκα Γυναικών Ψηφοφόρων και η Μάγια Μίλερ , η διευθύντρια της Λίγκας για θέματα πρόνοιας, ανθρωπίνων δικαιωμάτων και φυλετικών σχέσεων. Αυτή και άλλες ακτιβίστριες της Λίγκας άρχισαν να συνεργάζονται με τις μητέρες της πρόνοιας ως μητέρες. Μοιράζονταν μεταξύ τους το όραμα ότι η εργασία που έκαναν οι μητέρες για την ανατροφή των παιδιών -να τα ντύνουν, να τα διδάσκουν, να τα ταΐζουν και να τα συμβουλεύουν- είχε οικονομική αξία για το ευρύτερο σύστημά και θα έπρεπε να γίνεται σεβαστή και να αντιμετωπίζεται με αξιοπρέπεια.

Έτσι, έγιναν λομπίστριες για λογαριασμό των ίδιων των παιδιών τους. Και το έκαναν πραγματικά

δυναμικά. Είχαν ήδη αρχίσει να πιέζουν, για παράδειγμα, για παπούτσια για τα παιδιά τους. Η Ντάνκαν μιλάει για τη συνάντηση της με τον πολύ ισχυρό πρόεδρο της Πολιτειακής Επιτροπής Τρόπων και Μέσων και για τη συνειδητοποίηση, όταν έφτασε στο Καπιτώλιο της Πολιτείας για να ασκήσει πίεση, ότι, όπως του είπε, «Αν δεν ήσουν εσύ, θα μπορούσα να έχω παπούτσια για τα παιδιά μου». Αυτή η ανώνυμη, απρόσωπη γραφειοκρατία της πρόνοιας, απέκτησε πρόσωπο. Και μερικές από αυτές τις γυναίκες, η Ντάνκαν για παράδειγμα, έγιναν πολύ ικανές στο να κινούνται μέσα σε αυτή τη γραφειοκρατία και να ασκούν πιέσεις για λογαριασμό τους.

Στη συνέχεια, όταν κόπηκαν όλες από την πρόνοια τον Ιανουάριο του 1971, η Ντάνκαν και άλλες προσέγγισαν την Εθνική Οργάνωση για τα Δικαιώματα της Πρόνοιας και είπαν: «Ναι, ας το κάνουμε εθνικό θέμα». Ξεκίνησαν κάτι που ονομαζόταν Επιχείρηση Νεβάδα, το οποίο έφερε κοντά όλους αυτούς τους φοιτητές νομικής και τις μητέρες της πρόνοιας από όλη τη χώρα. Υπήρχε και ένα πλήθος ιερέων κάθε θρησκείας, που τους βοήθησαν να αναλάβουν άμεση δράση.

Και τότε ήταν που έκαναν την έφοδο στο Caesars Palace, τον Μάρτιο του 1971, με μια σειρά από πορείες, που για πρώτη φορά έκλεισαν τα τυχερά παιχνίδια στο Λας Βέγκας Στριπ για αρκετές εβδομάδες.

Ήταν εκεί ο Ralph Abernathy, και πήγαινε χέρι με χέρι με την Ντάνκαν, όπως επίσης με την Τζέιν Φόντα και τον Ντόναλντ Σάδερλαντ, και με άλλες γυναίκες του κινήματος, τη Μέρι Γουέσλεϊ και άλλες, όταν η πορεία μπήκε στο Caesars Palace.

Ο Αμπερνάθι βοήθησε να γίνει το κίνημα αυτό θέμα στον Τύπο σε εθνικό επίπεδο, όταν σταμάτησε μπροστά από το Caesars Palace και κήρυξε μπροστά σε αυτό το λευκό γύψινο άγαλμα του Καίσαρα πάνω σε ένα γιγαντιαίο λευκό άλογο, εκεί μπροστά από το ψεύτικο ρωμαϊκό Κολοσσαίο. Και είπε: «Καίσαρα, δώσε στους φτωχούς αυτό που τους ανήκει δικαιωματικά.»

SL: Πώς τα είδαν όλα αυτά οι μεγάλοι εργοδότες; Περιέγραψες μια κατάσταση στην οποία τα καζίνο του Λας Βέγκας ωφελήθηκαν από την πρόνοια το ίδιο με τους εργαζόμενους αν όχι και περισσότερο, επειδή επέτρεψε οι εργαζόμενοι να είναι πάντα διαθέσιμοι, παρά το γεγονός ότι η εργασία ήταν κυρίως εποχιακή. Όταν λοιπόν ο Μίλερ πετάει τους ανθρώπους από την πρόνοια, υπάρχει κάποια εσωτερική διαφωνία στην επιχειρηματική τάξη του Λας Βέγκας;

ΑΟ: Τη δεκαετία του 1970, ο κλάδος ήταν λιγότερο εποχιακός σε σχέση με τις δεκαετίες του '50 και του '60. Υπήρχε όμως μια διάσπαση. Έχει ενδιαφέρον ότι ο ιδιοκτήτης του Caesars πλησίασε πίσω από την Ντάνκαν και της ψιθύρισε στο αυτί: «Μην ανησυχείς. Κανείς δεν θα πάθει κακό. Μπορείς να μπεις μέσα. Μίλησα με το προσωπικό μου.»

Άκουσα επίσης αργότερα μια αρκετά εντυπωσιακή ιστορία, ότι είχε γίνει μια συνάντηση των

ιδιοκτητών ξενοδοχείων, συμπεριλαμβανομένης της μαφίας και κάποιων σωματείων υπό τον έλεγχο της μαφίας, για να αποφασίσουν αν θα σκοτώσουν ή όχι την Ντάνκαν. Επειδή, μετά τις πορείες στο Στριπ, όπου έκλεισαν τα καζίνο, ακολούθησαν πολλές δράσεις πολιτικής ανυπακοής, μεταξύ των οποίων και μια διαμαρτυρία επιτόπιας σίτισης. Σε έναν από αυτούς τους μπουφέδες-φάε-ό,τι-μπορείς, στο ξενοδοχείο Stardust, έφεραν εκατοντάδες πεινασμένα παιδιά και τους είπαν να φάνε ό,τι θέλουν και μετά αρνήθηκαν να πληρώσουν. Αυτό συνέβη όταν προσπαθούσαν να πείσουν το κράτος να δεχτεί τα κουπόνια τροφίμων, το 1972.

Είχε λοιπόν γίνει μια συνάντηση των ιδιοκτητών, που είχαν βαρεθεί αυτή την κατάσταση, και κάποιοι από αυτούς ήθελαν να σκοτώσουν την Ντάνκαν. Τελικά, μια από τις πιο ισχυρές προσωπικότητες της ξενοδοχειακής βιομηχανίας και της μαφίας εκείνη την εποχή, σηκώθηκε και είπε: «Τέρμα, τέρμα αυτή η συζήτηση. Είναι κάποια που αγωνίζεται απλώς για τις μητέρες και τα παιδιά, και δεν κάνουμε τέτοια πράγματα εμείς.»

Τη δεκαετία του '70, οι γυναίκες πέρασαν από τις διαμαρτυρίες άμεσης δράσης στη δουλειά μέσα στο σύστημα. Άρχισαν να υποβάλλουν αιτήσεις για κάθε είδους ομοσπονδιακές χρηματοδοτήσεις για κοινοτικές οργανώσεις. Κατάφεραν να ανοίξουν την πρώτη ιατρική κλινική στη γειτονιά τους, την πρώτη βιβλιοθήκη και τον πρώτο παιδικό σταθμό, καθώς επίσης και να οργανώσουν προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης και ένα πρόγραμμα διατροφής γυναικών και βρεφών-παιδιών. Αυτά ωφέλησαν βαθύτατα την κοινότητά τους και εξυπηρέτησαν χιλιάδες και χιλιάδες φτωχά παιδιά και τις οικογένειές τους.

Οι γυναίκες ήταν εξαιρετικές στη διαχείριση αυτών των προγραμμάτων. Η Ντάνκαν έλεγε ότι το πολιτικό της όραμα θα μπορούσε να συνοψιστεί ως εξής: «Ό,τι θέλει κάθε μητέρα για τα παιδιά της, πιστεύουμε ότι μια ανθρώπινη κοινωνία πρέπει να το δίνει σε όλα τα παιδιά.» Και προσπάθησαν να κάνουν ακριβώς αυτό.

Για τη μετάφραση, Σωτήρης Σιαμανδούρας